

HIMNUSZ A NAPHOZ.

Ismeretlen latin költő verse.

Nap, bíborszín fényekben te füröszköd a földet,
Nap, ha tavaszra derülsz, tefeléd száll illatok ezre,
Nap, buja fűköntöst temiattad vesznek a rétek,
Nap, remek égi tükör, körülötted fordul a Tengely,
Nap, te örök fiatal, te vagy istenek isteni párja,
Nap, te a menny forgó szentélye, a föld kerek arca.
Nap, Bacchus vagy, Ceres vagy, Jupiter maga vagy te,
Nap, testvéred a Hold, ezer isten lelke tebenned.
Nap, négyesfogaton te rohansz ragyogó sugarakkal,
Nap, korahajnalban te jelensz meg a távoli égen,
Nap, az Olympusnak te hozod meg tarka palástját.
Nap, te vagy a nyár, ősz, tél s a gyönyörű tavasz is vagy,
Nap, te a perc vagy, az óra, az év, a hónap, a század.
Nap, szép éteri gömb, a világ aranyos szemefénye,
Nap, te hajósok, földmívelők jó gondviselője,
Nap, nincs ösvény, mely magasabbra vezetne tenálad,
Nap, nincsen csillag, mely nem halaványul utadban.
Nap, ha kisütsz, derűsen csillámlik alattad a tenger,
Nap, te akárhova mégy, átjársz mindent melegeddel,
Nap, ha derülsz, keltedre a tenger habjai zengnek,
Nap, ha merülsz, estedben a tenger habja melenget.
Nap, föld és ég éke, te sütsz mindenkire egyként,
Nap, hajnal s éj éke, Nap, a vég vagy te s a kezdet.

(Páris.)

Fordította: RÓNAI PÁL.